

УКРАЇНСЬКЕ ЖОВТЯ

ВИХОДИТЬ ТРИЧІ В ТИЖДЕНЬ

Рік I.

Станиславів, вівторок 25 листопада 1941.

Ч. 26.

СОЛНЕЧНОГОРСЬК — ЗАЙНЯТИЙ

**Даремні зусилля прорватись з Ленінграду.
Бомбардування полуднево-західних побережжя
Англії. Протинаступ на африканському фронті.**

З головної кватири Фірова 24 листопада 1941 р.

Верховна Команда Збройних Сил повідомляє:

На середушому відтинку східного фронту в наступі здобуто дальні території. По завзятих боях панцирні відділи зайняли місто Солнечногорськ 50 км. на північний захід від Москви. Успішні воздушні налети були спрямовані на залізничні об'єкти в околиці Москви. Багато залізничних ліній перервано влучними пощілами бомб. Перед Ленінградом знову не вдалися спроби ворога прорватись, з тяжкими втратами для нього. Знищено при тому 8 ворожих танків, в цьому 7 найтяжчих.

Тяжка артилерія сухопутного війська продовжувала обстріл військово важливих об'єктів Ленінграду.

Мілуноюної ночі бомбардовано різні пристані на полуднево-західнім побережжі Англії. При способах нападу британських повітряних здійснень на побережжя Каналу збито 7 ворожих літаків.

В Північній Африці і вчора пройшов успішно протинаступ поведній в обороні братерства збрії німецько-італійськими сухопутними і повітряними здійсненнями. Знову знищено багато танків. Число полонених і взятої добичі зростає. Біль на полудні від Тобрука, як теж наступ великих британських сил на фронті Солом-Бардія ще ведеться.

ФРОНТОВІ ЗВІДМОЛЕННЯ

В районі Москви йдуть завзяті бої на лінії советських укріплень, які прорвані в багатьох місцях. Денна та нічна німецька авіація налітає на місто, нищить залізничні лінії та транспорти. Про розміри німецьких успіхів найкраще свідчать такі факти: взято 10 тис. у полон і знищено 171 танків.

У районі Ленінграду трагічне положення советської армії не легше, але погіршується. Про це говорить евакуація. Про положення в самому Ленінграді говорить те, що советські війська двічі пробували цього тижня вирватися з окруження. Значить, сили ворога значно зменшилися, бо попередньо він пробував прорватись майже щодня.

ЩОРАЗ ЯСNІШЕ СТАНОВИЩЕ АМЕРИКИ

Експедиційний корпус до Ірану.

СТОЛЬГОЛЬМ, 23 листопада. Вашингтонські газети повідомляють, що уряд ЗДПА робить заходи в справі ексадки в Ірані американського експедиційного корпусу.

ЗАТОПЛЕННЯ ТУРЕЦЬКОГО КОРАБЛЯ

Інцидент на Чорному морі

АНКАРА, 23 листопада. Анатолійська Агенція повідомляє через турецьку пресу про затоплення турецького корабля, стопордованого большевиками. В справі цього випадку ведеться слідство. Із слів вирятованих людей залоги виходить,

що агресором був дійсно великий корабель. У звязку з цим турецький уряд задержав усі величезні кораблі, які знаходяться в турецьких пристанях.

ПОГІРШЕННЯ ЯПОНСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКИХ ВІДНОСИН

Справа затопленого корабля.

Копенгагенська газета пише в одній статті, що Японія задержує відносно Советського Союзу повний невтравліт. Але затоплення японського корабля советською міною та становище Росії до цього випадку може привести до ревізії погляду на обов'язуючий політичний стан.

МАНІФЕСТАЦІЯ АНТИКОМІНТЕРНУ

БЕРЛІН, 23 листопада. 25-го ц. м. відбудеться в Берліні маніфестаційне засідання представників держав антикомінтерніського пакту з 1936 року.

Словачка виставка воєнних трофеїв

Недавно відкрили в Прашеві в будинку північного музею велику виставку різної зброї, добутої словачським військом у боях із большевиками. Ірій зброї виставлено там і пропагандивши величезній матеріал, їх якого видно, що большевики приготовлялися до походу на Захід, щоб у кричавій розправі знищити всі відбути суперечкою культури. В осередку виставки майорюють ірапорти всіх держав, що беруть участь у війні в ССР. Виставка робить на прохання наших предків — як оповідає наш перший літописець — прийшли на Україну, зорганізували її військово й політично та дали її династію. Ця германо-варязька династія в своїх перших

Нова доба історії

В своєму нестримному поході проти большевиків Німецька Армія довершила великого історичного діла — звільнила цілу українську територію від найтяжчої неволі, яку знає наша історія. Цю подію розпочалась нова доба в історії України, якій у руках нової Європи припаде важлива роль як краю, що „пливе медом і молоком”.

Із хвилиною визволення почало творитись на Україні нове життя. В які політично-державні та суспільні форми увілиться це українське життя, сьогодні ще передчасно говорити, бо війна не покінчена й тому вся увага повинна бути звернена на переможне закінчення війни. Але зате вже сьогодні чітко зарисувалась головна напрямка програми нового українського життя в майбутності.

Можуть бути дві методи укладення програми для народу на завтра: утопійна метода й реальна метода. Утопійна метода — це видумана програма для майбутності. Така програма силує людей і події дійснюють якусь видуману для майбутності ідею, теорію, доктрину. Як мітичний Прокруст грінволовав людей лягати в своє ложе, втинаючи ноги тим, що не могли в ложі поміститись, або витягаючи тіло тих, що своїм ростом не могли зайняти цілого ліжка наздовж — так роблять і ті, що, задурманені утопійними доктринами, реформують світ. Такими злочинними реформаторами є большевики.

Інша є реальна метода. Держаться її люди, що історію свого народу мають у своїй крові, в своїй традиції, в своїй культурі. Для цих людей минувшина народу ясна, як день. В історії знаходять вони теж ясні вказівки для програми майбутності. Бо як світло місяця є рефлексом світла сонця, так знання майбутності є рефлексом знання минувшини. Коли хтось розяснив собі минувшину так, що вона стала для нього сонячним днем, то й майбутнія дорога його народу представляється йому доволі ясно. Через це, хто хоче витичити розвоєву напрямну свого народу в майбутності, той мусить перш за все пізнати минуле — далеке й близьке. Всі, що думають національно-політичними категоріями, вибирають реальну методу укладання програми для майбутності?

Що жкаже нам далеке й близьке нашої минувшини. Історична доля тісно звязана з українським народом із німецьким (германським). Уже на світанку нашої державної історії велики майстри організації — германські варяги на прохання наших предків — як оповідає наш перший літописець — прийшли на Україну, зорганізували її військово й політично та дали її династію. Ця германо-варязька династія в своїх перших

представниках Олеї, Святославі, Володимири Великим і Ярославом. Мудрім звязала українські землі в державну цілість і утворила величеську імперію. Азійський степ підрізував коріння її імперії та розкладав її духовно й політично. Сильний опір тому розкладові становили тільки найдальше на захід висунені землі й тому центр державного життя під тою самою династією переноситься з Києва до Галича. Тепер обновлюються й українсько-німецькі взаємини союзом Великого Романа Галицького з Прусією та одружинням його внука Романа з австрійською Гертрудою Бабенбергівною. Галицький король Юрій II договорами в 1325, в 1327 і 1334 рр. скріпляє союз, постановлений Романом Великим, а коли польський король Казимир інтригує проти цього союзу, то король Юрій II у 1332 р. видає Прусії грамоту, в якій пише, що дружба з Прусією не нарушена від часів Романа Великого та що він обновляє дружбу, щоб „затулити рота тим, які винуть і брешуть та стараються ту дружбу розірвати”. У відповідь на це польський король Казимир із середини розвалив Галицько-Волинську Державу: руїні бояр за його підшептом отруїли свого володаря дня 7 квітня 1340 р. І таким чином позбавили Україну державності взагалі. Переїриваються й німецько-українські взаємини...

Щойно германець із раси та німець із крові, шведський король Карло XII, внук німецького князя Пфальцграфа фон Цвайбрікен, постановляє союз із гетьманом Мазепою, щоб відбудувати українську державну незалежність. Полтавська катастрофа 1709 р. повертає ці змагання вінівець... Чорний ворон безнадійності закрякав над Україною...

Так минуло понад півстоліття, доки не засвітало знову з боку Німеччини. Це полки німецької цісаєвої Марії Тереси в 1772 р. принесли полегшу тій частині Галицько-Волинської Держави, що її загарбував в 1340 р. король Казимир. Галичина починає відроджуватись культурно й політично. Бувається надія на визволення й у Києві, який у 1791 р. висилає до Берліна свого відпоручника Василя Капніста шукати там порятунку для України. Але хоча тодішня пруська політична консталіція не дозволяла на якунебудь інтервенцію в користь України, то все ж таки українська справа була втягнена в німецькі політичні плями. Свідчить про це німецька концепція окремого українського князівства з осідком у Києві, вентилювана тоді, коли при кермі німецької закордонної політики стояв „залізний канцлер“ Оттон Біスマрк: Ці плями при допомозі Німеччини почали реалі-

зуватися півстоліття пізніше, в 1918 р., коли Німеччина прогнала большевиків з України та зорганізувала Українську Гетьманську Державу.

Нешчасний для Німеччини вислід усесвітньої війни похоронив також українську державність і щойно, коли Німеччина скріпилася під проводом Філера Адольфа Гітлера, фактуалізувалася також українська справа взагалі в звязку із східною німецькою політикою. Ці події переважають від дня 1 вересня 1939 р.

Від хвилини упадку в 1918 р. до сьогодні очі всього українського народу були звернені на Берлін. Відтіля сподівався український народ визволення, бо тільки Німеччина Армія могла принести визволення. Вона й принесла Його...

Таке говорить нам далека й близька минувшина українського народу й дає вказівки на майбутнє.

Співпраця й дружба України з Німеччиною — це вузловий основний камінь української політики. Історична долга диктує що співпрацю й дружбу з Німеччиною і, як теперішність вказує, ця дружба є дружбою на життя і смерть.

І цю політичну аксіому-істину розуміє кожний українець: кожний інтелігент, кожний селянин, кожний робітник. Вона випливає з історії, вона «іпліває з серця, із збріної душі українського народу. Ця аксіома буде й головною напрямною української майбутності, бо нема народу, який був би звязаний з Німеччиною глибше та ширше дружбою, як український народ.

(дг.)

Пам'яті д-р Костя Левицького

Для 12 листопада 1941 номер у Львові найстарший, великий заслужений, український діяч, політик-прорідник, учений правник А-р Кость Левицький. Покійник уродився в Станиславівщині, де його батько був священиком. Гімназію покінчив у Станиславові, а гроадицьку і політичну діяльність розвивав у Львові до глибокої старості.

З приводу смерті д-ра Кости Левицького на мурах міста Львова появилася така оновленка Його Експедиції о. Митрополита Андрея.

Діялося з Українським Громадянством сумною вісткою, що Голова Української Національної Ради у Львові і перший Прем'єр Уряду ЗУНР д-р Кость Левицький, довголітній провідник і борець за права Українського Народу, кол. Голова Української Національно-Демократичної Партиї, б. Голова Української Парламентарної і Сеймової Репрезентації, Основник та Голова багатьох українських культурно-освітніх та економічних установ, перший Президент Красного Ревілійного Союзу, довголітній Начальник Директор Центробанку, Президент Українських Адвокатів, Почесний Член Товариства "Просвіта", Наукового Товариства ім. Шевченка та інших українських установ, заслужений редактор-публицист, визначний правник та обороноць в численних українських політичних процесах, під кінець життя політичний вжив у тюрмі НКВД на Луб'янці в Москві, помер у Львові, приїхавши Надзвітії Тайни, у середу, 12-го листопада 1941 р. в год 17,50, у 82-му році життя.

Похорон Покійного відбулося в неділю, 16-го листопада, після Заупокійної Служби Божої, яка відправиться в Архікатедральному Храмі св. Юра, в год 10-ї. Звідси рушить похоронний похід в 12-ї годині на Янівський цвинтар, де зложать таїнні останки за Цвинтарі Героїв поруч корілі ген. Тарнавського.

До участі в похороні заардушило все Українське Громадянство. + МИТРО-

ПОЛІТ АНДРЕЙ, Президент Української Національної Ради.

Льв-Город, 12 листопада 1941.

Похорони Покійника були українською національною маніфестацією. Роапочались вони дія 15. XI. переносом тіла до катедрального храму св. Юра. Дія 16. XI. заупокійну Службу Божу відправило вище духовенство під проводом Чернівського Епископа, Його Експ. о. Поясафа. Після Служби Божої о. мітр. Сліпий виголосив проповідь, в якій славив діяльність Покійника. Свою промову розпочав так:

Сорок літ під Майданом народ і не

довів. Та своїми яскравими очима побачив він ще цю обітovanу землю з вершин гір. Так і Покійний 50 літ провадив народ до обітovanої землі — рідної державності і був чест, що таки й побачив. Він застав народ — "народців", а залишив Його нацією, свідомою своєю метою. Був твердий у змаганнях, хоч і гнучкий політик..."

Після проповіді около 50 священиків під проводом трьох епископів відправило панахиду. Коли домовину внесли на святочеське подвір'я промовив з балькону Митрополічої палати адвокат др Ст. Волошин і славив ієпіаніну працю Покійника для народу: "Його негнотість, видержливість — говорив др Волошин — позначилася у всіх найжахливіших моментах. Доля не пощастила йому і близько дволітньої большевицької тюрми. Працював Він

від досвітку, бо від 5 год. ранку, аж до пізньої ночі. Праця складалася на ціле довге, а таке невтомне Його життя. Велич тієї праці — непомірна, всестороння і на всіх ділниках..."

Потім двигнувся величеський жалібний похід під проводом Перемиського Епископа, Його Експ. о. Поясафа на Янівське кладбище. В поході делегації віслили понад 50 вінків. Коли похоронний похід спинився на українськім волоськім цвинтарі Янівського кладбища, промовив від волків УГА інж. Падій:

"Бувши старшини, підстаршини, воїнство — почав свою слово інж. Падій — звідомлюю Вас, що дія 12 листопада 1941 року помер перший прем'єр Державної Ради ЗУНР, який в 1918 році видав зарадження вождям, а вони нам прикази, — боротися за країну долю народу. Подаю це до відома Вам, що про це знали, тими і передали грядучим поколінням і Вашим наслідникам. А Тебі, Достойний Президенте, кидаючи цю грудку рідної землі на могилу, віддаємо останній салют на вічну дорогу. В пошану за Твої величі труди і заслуги ховасмо Тебе на цім надпочеснішім місці — між Товарищами Зброй, поруч бл. п. вождя ген. Мирона Тарнавського. Тут будете разом думу думати, раду радити і оба нас натхнете, як нам до мети дійти..."

Так ховала Галицька Україна Першого Президента своєї Держави. (дг.).

Райхсміністер і Райхскомісар для України

Висвобождені Німецькою Армією з большевицького пекла східні землі одержали окремого райхсміністра. На цей пост Фірер Адольф Гітлер іменував Альфреда Розенберга. Чекає Його важне завдання — відбудова нового життя на українських землях, які обернули в руїну большевики і жили.

Новоменований райхсміністер Альфред Розенберг є балтійським німцем. Уродився він 12 січня 1893 р. в Ревелі, в Естонії. Студіював в російських школах за царської влади. Покінчив реальну школу в Ревелі, а опісля студіював архітектуру в технічній високій школі в Ризі. Його бажання боротися в рядах німецької армії не здійснилось і тому довелось йому пережити початки російської революції і большевицький переворот, в якому Ленін зі своєю бандою вхопив владу у свої руки. Цим подіям Альфред Розенберг посвятив свій політичний твір "Міт XX століття" ("Mythus des XX. Jahrhunderts").

Переживши страхіття большевизму, Альфред Розенберг в 1918 прибув до Мінхена і тут пристав до молодої політичної організації, утвореної Альфредом Гітлером. Фірер поручав йому важкий пост начального редактора органу націонал-соціалістичної партії "Фелькішер Беобахтер". В 1930 р. входить він до райхстагу і тут заступав націонал-соціалістичну партію в комісії законодонорів. За те Фірер іменував Його 1933 р. шефом уряду для зовнішньої політики і райхсляйтером. Незадовго перед тим він залізниця. Від 1915—1918 рр. був фронтовим воїком. По війні бере

увагу, що новий міністер як уродженець Естонії, що входила в склад царської Росії, дуже добре ознайомлений з усіма справами Східної Європи в минулому й сучасному. Він рівно ж добре знає стару Росію зперед світової війни як також і большевицьку революцію й тиранію, яку сам переживав. До того всього треба додати, що Альфред Розенберг знає дуже добре російську мову й безперечно також і українську.

Перед новим міністром Великій Німеччини стоять величезні й важні завдання впорядкувати на зовсім нових підставах державне й господарське життя безмежних просторів в європейського сходу. Його в значна індивідуальність, його дотеперішні заслуги для розвитку відродженії Німеччини і врешті Його велике й глибоке знання східно-європейських проблем дає повну запоруку, що завдання, які Фірер доручив Альфредові Розенбергові, він виконає на славу Великій Німеччини й для добра всієї Європи, якій ще донедавна постійно погрожувала смертью кривава жидівсько-большевицька потвора.

Одночасно Фірер встановив Райхскомісара для України — Еріха Коха, гавляйтера і надпрезидента Сх. Пруссії. Це також визначний діяч націонал-соціалістичної організації. Уродився 19 червня 1895 р. в Ельберфельді. По укінченні студій вступив на службу в управі державних залізниць. Від 1915—1918 рр. був фронтовим воїком. По війні бере участь у оборонних боях на Горішнім Шлеському проти поляків і в надренських областях проти Французів, за що був уважений французами. Вчасно пристав до націонал-соціалістичного руху й від 1922—1928 рр. був гавляйтером області Рур. За те звільнив Його тодішній німецький уряд з державної служби. В 1928 р. Фірер покликав Його на гавляйтера Сх. Пруссії, а коли нац.-соц. партія здобула владу покликано Е. Коха на надпрезидента Сх. Пруссії. "Від 1930 р. належить до райхстагу. Займаючи керуюче

становище в цім експоновані на большевицьку небезпеку краю, Еріх Кох набрав досвіду особливо в поборюванню большевицької зарази.

Покликання Е. Коха на становище Райхскомісара для України має велике політичне значення. Добре обзнайомлені з німецькими справами "Краківські Вісти" пишуть п. н. "Державний Комісар України" таке:

"Серед повені вісток воєнних звідомлень та синагоз з політичного світу приходить сьогодні офіційна вістка про встановлення Фірером Державного Комісаріату України.

Пересічному громадянинові чи слухачеві радія — така вістка могла би здаватись, поруч інших вісток, таких, як прим. здобуття Керчу — чимось звичайним, а то й новинкою воєнного будня. Та для нас, що здаємо собі справу з політичного положення Європи, у звязку з її перебудовою, вістка ця небудена. Це ж не що інше, як оформлення України у правно-адміністративну одиницю, що переходить під цивільну управу Державного Комісаря, вдергуючи свою назву і окремо для себе і римці, тоді як прим. Литва, Латвія та Білорусь творять разом один — "Комісаріат Схід".

Всякі ширші пояснення тут зайві і хто вдумається дещо глибше в сане це оформлення, а то й у називу, став Йому ясним — чому саме уважаємо цю вістку такою, що поруч неї бліднуть ці інші, навіть найсенсацийніші вістки, які б то не були, чи з політичного світу, чи хоча би з фронту.

Подія, що заінтувалася, стала не лише дійсністю, але й передвісником майбутнього, а тому мусить вони розбудити в наших серцях не лише зворушливі настрої але й радісні надії на відбудову і добробут України. Фірер Великій Німеччини, який кермус долею Європи, сказав рішальне своє слово, встановлюючи Державний Комісаріат України. Одночасно Фірер покликав до життя окреме міністерство для східніх земель, якому підлягатимуть Державні Комісари, призначивши Його керманичем відомого зівязка Сходу — Райхсляйтера Альфреда Розенберга.

Тепер, коли йдуть криваві змагання саме там, на Сході, з найжахливішою тиранією, найбільшим ворогом не лише українського народу, але й цілого людства — на звільнених українських землях приходить цивільна влада, щоб забезпечити їх, узяти під свою опіку й дати їм лад, право — створити можливості життя ще тепер, під час триваючої війни й після цих двадцятілітькальтів большизицьких знищень і нечуваної неволі.

"Райхскомісаріят" — це форма влади, яку мають саме: Голяндія та Норвегія і вони ріжаться не лише самою назвою, але й суттєво від Ген. Губернаторств чи Протекторату, що тісно звязані з Великій Німеччиною. Призначення Державним Комісарем України гавляйтера Коха має теж свою вимову.

Про розмежування та загалом границі Держ. Комісаріату України покищо немає близьких даних, бо в постанові Фірера згадується лише про Комісаріят на зайнятих дотепер територіях. Та проте подія стала — небуденна, а велика й великої ваги.

І ми, перековнені відчіністю за виволення з мук нашого страдального народу, і свою всебічною працею бажаємо причинитися до якнайважливішого розвитку тієї найбагатшої землі — нашої Дорогі Батьківщини". (дг.).

Тижневий огляд восино-політичних подій

Як відомо Америка зажадала від Фінляндії припинити війну проти Соз. Союзу, стараючись таким чином дістати вільний доступ для транспорту через Мурманськ і Архангельськ. Фінляндія відповіла рішучою нотою, що не тільки не дується припинити операції, але вважає цю війну за святу Й буде її вести з Німеччиною, не зважаючи на що. Геройські змагання Німецької та Союзних Армій серед снігу й большевицьких бездоріж на цілому фронті позначились успіхами. В руках німців знаходиться вже майже весь Крим із винятком Севастополя. Тим самим недобитки здесяткованої Чорноморської флоту мусили втікати частинно аж до турецьких пристаней, а ціле Озівське море опинилося в німецьких руках.

Ростів — великий промисловий центр, вузлова стація лінії Москва—Баку, знаходиться в німецьких руках. Як зазначував Верховна Команда, це має величезне значення для дальшого провадження війни. Не треба думати, що наступ на середині і північному фронти припинився. Повідомлення про союзські втрати (на північному фронті 22 танків в 3-х дінях, на середньому — в одному бою 25 танків та розбитих багато зілдів), у Північній Карелії окруження й розбиття большевицького баталіону) вказують на те, що цітій фронт є дальше в нестримінім застуті. Невичерпні сили німецької ініціативи пригадали англійцям, що про слаблення німецьких сил на Заході може бути мови, а мряка Й потанна погода не охоронили Англії та І кораблів від бомб, що посипалися знову в більшій кількості від 10-го до 20-го ц. м.

Знову ж німецькі підводні човни тористають із довгої ночі та тощо кораблі один за одним, між іншими пішов на дно найбільший найmodерніший авіаносець „Арктояль“.

Підсумки 5-ти місячної східної кампанії такі: 1,700,000 кв. км. зайняті території з 75 міліонами мешканців, приблизні большевицькі втрати: 8 цілонів вояків. В озброєнні втрати такі: 22 тис. танків, 27-52 гармати, 5,877 літаків, 17 тис. вантажних вт., затоплено 47 воєнних кораблів, 54 ушкоджено. З торговельної флоти затоплено 208 кораблів, а 22 ушкоджено.

В звязку з поганим положенням фронту скликав Сталін у Москву 11-го листопада своїх генералів, що сильно скрипкували воєнні операції большевицьких військових частин, так засновуючи недомагання: 1) слаба військова розвідка, 2) недостатній контакт між арміями, 3) не вживана панцерна зброя, 4) брак хоті до наступу, 5) нездовільний провід, 6) слаба дисципліна.

Майський, советський амбасадор Лондоні, на протязі останнього жнівня двічі звертався до мін. Ідена

з домаганням, щоб Англія виповіла війну Фінляндії, Румунії та Мадярщині. В Лондоні рахуються з можливістю війни з Фінляндією, для заспокоєння большевиків, хоч уряд числиється Й із негодуванням світової опінії в звязку з вимаганою агресією на малу державу, якою є Фінляндія.

Як повідомляють із Манджуїї, в останніх днях трапився інцидент на японсько-советській границі. Одного совєтського вояка вбили, двох узяли до неволі. Далекосхідне політичне становище залишає найкраще відомство японського міністра закордонних справ. Того перед парламентом, де він зазначив зростаюче напруження між Японією й Америкою. Міністр не думає, щоб переговори, які ведуться, були засуджені на невдачу, але якщо існування японської імперії буде загрожене, тоді Японія мусить бути виступити. Японія рішена не допустити до загрозливого розвою випадків також на півночі. Про піднесення військової температури на Сході говорять такі заголовки звідомлень: „Англійці залишають Китаї“, „Японські громадяни виїжджають із Північної Америки“, „Виїзд японців із Батавії“ (Голяндська Індія), Підкріплення для Сінгапуру“.

Найважнішою політичною подією нової Європи є створення державних комісаріятів „Остлянд“ і „Україне“ з одночасним іменуванням Ельфреда Роземберга міністром для зайнятих східніх земель. У згаданих комісаріятах уведено отже цивільну владу, якої керівниками є державні комісари: Гайнріх Льозе для „Остлянду“ й Еріх Кох для „Україне“. Завданням цих комісаріятів, як сказано в офіційному комунікаті, є: „в першу чергу привернення й удержання публичного порядку та публичного життя“. Відносно завдань східних комісаріятів міністер Роземберг заявив перед пресою: Найпершею справою буде поборення большевицького хаосу й через це приготування цих країв до нового порядку.

В звідомленні „Лембергер Цайтунг“ із дня 22 ц. м. під заголовком „У визволеному Остлянду“ читаємо: „З балтійських країв, які в технічно-адміністративних оглядах влучено до державного комісаріату „Остлянд“, надходять звідомлення, що є характеристичні для відбудови тих країв, у яких право на національне самовизначення поодиноких народів із натиском респектується з німецького боку. Так, отже, обласний комісар міста Риги зарядив упорозумінні з генеральним комісарем, щоб вулицю Бісмарка перейменувати на вулицю Кальпака. „Дойче Цайтунг“ ім. Остлянд“ підкреслює при цій нагоді з похвалою заслуги лотинського борця за волю, полк. Кальпака, який у 1918—19 рр. боровся проти большевиків.“

Що жиди говорять про Україну

Під таким заголовком приніс „Штурм“ („Stürmer“) статейку, яку є тут передаємо в дослівному перекладі:

В своєму виданні з 1938 р. присвяченому лондонському журналу „Contemporary Russia“ статтю про Україну, написану жидівкою Лідією Александровною. Заголовок статті такий: „Лік приїхав жиди на Україну“. Жидівка пише, що жидівські емігранти прибули в Україну, як носії куль-

тівна стверджує, що також імена рік в Україні є жидівського походження. Наприклад, назва ріки Дніпро складається з двох жидівських слів „Дно“ та „Ібрі“. Також українську столицю Київ збудували жиди. Коротко говорячи: Всі географічні назви в Україні жидівські та й носіями культурою цього краю є жиди.

Так прийміні твердить жидівка в „Contemporary Russia“. Правдою є на кожний випадок, що большевицькі жиди все зробили, щоб Україну перемінити в чисто жидівський край. Коли сьогодні жиди мусить збирати овочі своєї безсомністі й нікчемності, то це сповняється тільки присуд справедливості. (Др. Д.).

Слідами усміху

Як я був агітатором

Із незвичайним піднесенням став я виборчим агітатором рівно 24 години скоріше, ніж я звав про це, а директор повідомив мене про мою згоду так:

— Ви, Мирослав Омелянович, як гаварітесь, культурний чоловік, ви можете бальшою пользу прінести делу Леніна—Сталіна і т. д.

Я вслухувався в мельодію братьяного „вобще панянінаво язика“.

Цей малорос із Київщини в чотирьох очів говорив завжди по-російськи, щоб хто не подумав, що його українська мова в урадуванні та на прилюдних виступах для нього легша, чи приемніша.

Отже так: агітація повинна усвідомлювати радянським громадянам здобутки соціалістичного будництва, мусить мати антирелігійний характер і т. д.

— А яслибі какіє коверзні варто... так ви їм скажете, що цукру нема, тому що збільшилось запотребування. Всі трудячі, що роками не бачили цукру, тепер уже мають гроши і... ну, канечно, всім цукру нараз не можна настарчiti. Наприклад: хлеб. Ви знаєте, тепер воно трохи тяжело. Ето всьо діло кулаців, котрі його викуплюють та кидають свиням.

Я конклудую в думці: Отже на віть свиням живеться ліпше, отже, до сто чортів, знаменитий агітаційний козир; із мене ще щось буде!

— А якби які трудніші запити, так ви запишіть, передайте нам, а ми дамо вам відповідь для передачі виборцям.

Із брошурами в кишенях, зі списком виборців та роями думок про те, що врешті людям мають говорити, я зявився в кімнаті свого „участка“. Заставо біля десяти осіб. Спиную присутніх. Тиша, чую — дехто зідхає.

— Пане професор, пощо ви будете мучитися. Ми Й так усе знаємо...

Я скилаю гнівом і грізно:

— Власне, що ви нічого не знаєте; взм іще багато треба буде працювати із собою, щоб хоча трохи дещо зрозуміти!

Хитрі очі, що вдивляються в мене, прижмурилися:

— Т-а-к..., т-а-к..., то правда — ми нічого не розуміємо.

Виборці не давали мені прийти до слова, кожний здвигав раменами, нарікав, скільки вілзлось, а спеціально двоє емеритів, що мали право на „одих“, забезпечену старістю, але емеритури не діставали. Мені було цього забагато.

Я протяжно Й загрозливо:

— Ви..., значить, проти советської влади? Гм...

Голоси:

— Прошу пана, та ми знаємо, що ви свій чоловік...

— А що, як я провокатор? ... уже лагідніше Й починаю сміятися. На своїх агітаційних заняттях я віддавав завжди голос жінкам, а вони вже оповідали, що хто хотів, аж до найновіших сплетень включно.

Раз якось згадали про большевицьке безбожництво, про безглуздість такого світогляду. Тут я вже не міг мовчати, це ж ішло про основи матеріалістичного світогляду.

Я почав із того, що атеїзм — це... переспівана пісенька XIX-го століття, яка може мати успіх хіба в такій передовій країні, як ССРС. І поспілось: нові наукові досліди, зокрема з фізики, позначення матеріалістичних теорій, останній зайд фізик у Польщі почав свої наради Службою Божою і т. д.

При виборах моя дільниця віддали всі голоси за кандидатів бльоку комуністів і безпартійних. Здавалось мені, що я добре справився з роботою, а проте при іншій народі в агітатори я вже не попав. кава.

Молодь, що доходить або доїжджає до школ

З околиць Станиславова доїжджає залізницею, або доходить пішки багато шкільної молоді (хлопців і дівчат). Це не була би Й замітна справа, якби були шкільні поїзди та молодь за якої вгодини переїжджає би з хати батьків до школи. Але шкільних поїздів тепер нема Й не може бути, бо в єдиний час на це не до воляє. Тому молодь іде найближчим поїздом, який приходить до Станиславова перед початком науки. І буває таке, що молодь устає вже в 2-ій, 3-ій, 4-ій, 5-ій годині вночі, щоб бути в задавлі на залізничному двірці та не спізнатися до поїзду, бо ч-то до залізничної стації треба йти ще кілька кілометрів. Іще гірше представляється справа, коли молодь мусить пішки йти з місцевостей віддалених нерідко біля 10, або й більше кільометрів від Станиславова. І та молодь устає вночі та йде пішки в непогоду й стежу до школи.

Клопіт із цим школі, клопіт дітям та їхнім батькам. Молодь приходить до школи невиспана, неприготовано до лекцій, утомлена 2—3 годинним ходом і тому не може в науці брати дійсної участі. Вертається після шкільної науки молодь до своїх домів першим-ліпшим найближчим поїздом, що виходить із Станиславова Й буває таке, що молодь прибуває додому аж увечері. Таке саме діється з тими, що доходять до школі у Станиславові. По науці вони мусить понад 10 км. іти пішки додому, щоб там переночувати.

Словом — ніч виганяє ту молодь до школи та й ніч приганяє її дому. Приготовитись до школи вона не може, бо не має часу Й не є в силі. Прийшовши додому, голубить отже тільки бажання, а саме: щоб лягти в постелі, бо вдосвіта знову треба вставати. Цьому лихові треба якось запобігти. І можна зарадити, якби батьки шанували здоров'я молоді та якби бажали, щоб їх діти вловні користали із шкільної науки. (А є й такі батьки, які на завважу школи, що треба би молодь відвізти кіньми, дають просто до зрозуміння, що... шкодують гонити коней у місто).

Тому школа з усією рішучістю повинна натискати на батьків, щоб вони приміщували своїх дітей на мешкання в Станиславові. На це маємо в Станиславові аж три бурси, а може бути відкрита й ще одна, як буде молодь. Котрі ж батьки хочуть якнайбільше примістити своїх дітей у Станиславові, то поодинокі села можуть закладати свої власні бурси в Станиславові, як це перед усесвітньою війною село Балинці зробило в Коломії. Так, чи сяк, а що справу муситься полагодити в користь молоді та школи.

Та й іще одно. Доїджуючи, молодь мусить годинами бути без догляду й часто деморалізуватися. Ми могли би навести дуже драстичні приклади цієї деморалізації. А втім відоме це педагогам і на них лежить обов'язок розвязати це питання в найближчому часі (дг).

Окружна лікарня в Станиславові (Розмова з директором Д-ром К. Воецікою)

Невічайно важливу роль в кожному місті сповідає лікарня, особливо в час війни, коли людська відпорність на хвороби менша внаслідок недостачі відповідної кількості вітамінів і потрібного відживлення.

Окружна лікарня в Станиславові «белу-гове» тільки аріїв на терені цілої округи. Лікарня має до розпорядності 150 ліжок і ділиться на окремі відділи, як — полінічний, хірургічний, внутрішній, гінекологічний, очний та шкірно-венеричний. Окремо існує пошесний або інфекційний відділ, який однаково становить крему лікарню що знаходиться на 1-рівні при буд. Плантовій.

Новітство в лікарні є невеликий, але добре поставлений поділничий відділ. Рентгенівська інсталяція, на жаль, по-нашо тільки підприємства. Сподіваємося, що юдейська кома зможе зробити також рентгенівську установу в нашій лікарні.

Балинці зможуть зробити все, що може не відповісти відповідної кількості та якості.

Малими піртіями проводиться в лікарні ремонт. Основний ремонт починається в весні.

Лікарня поділена на три класи. За побутом лікування в лікарні заразовується лише: на III кл. — 6 вол., II кл. — 10 вол., I кл. — 15 вол. Крім цього на I і II класах існують оплати за операції. За лікуванням всесвітніх увогух селян відзначається відмінно, коли не гігантами грішини, то якимось іншим способом зневинти на майбутнє сплату коштів лікування.

Відвідування хворих у лікарні відбувається двічі в тиждень, а саме в четвер і неділю від год. 2-ої до 4-ої пополудні. На передпільний відділ: а уваги на безпеку панесення інфекції, відвідування не має, а є тільки періодичне інформування єврейської поділжниці.

З діякою гарячою опіцією о. о. редемторістів посвячено та віддано для духовної потреби хв. рих греко-католицьку каплицю в лікарні.

Відносно лікарського персоналу, то це за всіма спеціальностями працює педагоги.

Діякою ведомогою в житті лікарні є ведуча інтелігентного українського середнього медичного персоналу, особливо хірургічних вишколених медсестер і санітарок. Завдання цієї прогалакії в майбутньому поставлене, на жаль, під знак занепаду. в наслідок браку відповідної школи.

В основному так лікарський, як і весь медичний середній і вищий персонал, приїжджає з давньою традицією, відносяться до хворих із великою теплотою й гарячим відповідінням, щоб кожному пацієнту вдігнати цей справді важкий час його хвороби.

Важливе для родин полонених українців

Рідні тих українців, що були в червоної армії, які не знає про них вісток, можуть прислати відповідні зголосження до Редакції „Нової Доби“ на адресу: *Ukrainische Gefangen-Zeitung Nowa Doba*, Berlin NWF, Prinz-Friedrich-Karl-Strasse 1.

ВІД РЕДАКЦІЇ в справі правопису

Перед виданням нашого часопису „Українське Слово“ під новою редакцією, виринуло питання яким правописом видаюти наш часопис. Вживався тепер в українській мові трьох правописів: 1) УАН із 1926 р., 2) офіційно-большевицького правопису мабуть із 1937 р. та 3) правопису, що його перед війною називало правописом „Діла“, а якого тепер придержується Українське видавництво в Кракові. Цього правопису придержуються також шкільні підручники, видані в Кракові.

З цих трьох правописів другий із ряду, це є об'єктивно-большевицький правопис, згори виключається, бо він тенденційно наломлює українську мову на московський лад. Лишається вільр між правописом УАН і т. зв. правописом „Діла“. Зараз після прийняття цього правопису УАНу піднеслась у нас опозиція проти цього, а саме, що він був ухвалюваний під кутом большевицької політики та що рішаючими чинниками при ухвалах були чужі елементи.

Якого ж правопису вживати в нашому часописі? Щоб цю справу вирішити, члени редакції та запрошені представник педагогів п. Пахолків основно передискутували цю проблему віршили, що часопис повинен придергуватися правопису, який обов'язує в школі, не входячи в мережу різниць між обома правописами. Во як би прийняти правопис УАН, то часопис придергувався в іншого правопису, а іншого — школа. Це відміно спливало б на виховання молоді, бо й сама молодь розподіляється б на прихильників одного, чи й другого правопису. А що між молоддю є завжди тенденція приймати те, що приходить з-поза школи як більш „патріотичне“ від того, що подають їй у школі її педагогічні форманічні, то шкільний правопис був би в очах молоді ретроградним, непоступовим.

Цього всеого треба нам уникати, особливо в теперішніх часах, коли громадянство вкладає на педагогів важкий обов'язок: очистити школу від того пам'яту, що його напис до школи дворічний большевицький режим.

Це рішення членів редакції та представника педагогів-українців обов'язує редакцію бодай до того часу, доки ціла українська преса в Галичині не прийде опого правопису на цей передголовий час.

По війні авторитетне тіло всіх українських земель остаточно вирішило справу правопису під кутом довіри: один народ, одна мова, один правопис.

Нині ж від Придніпрянським та Галичанським преткновенням в правописі в постстроф. Це питання живим налагдує спірку квестію зворотного замінника „ся“ по дієсловах: чи писати цей замінник разом із дієсловом, чи окремо. Як оповідає Богдан Чикаленко, велесь на початку ХХ ст. бургаві білескії в Києві. Борис Гріченко був непримірним супротивником писати „ся“ окремо, бо писання окремо „ся“ було б вилікало страшну боротьбу. Тому Б. Чикаленко склав заглу, що прихильні до думки тих, які хочуть писати „ся“ разом із дієсловом і висловив це так: „Злучім „ся“, тоб не ділайся“ — це було писати „ся“ разом із дієсловом, бо інакше відібротьба, яка нас поділить і осолонить.

Дав Боже, щоб і постстроф також зліквідовано. А що в справі „ся“ уступили Галичанам, то в справі постстроф повинні уступити Придніпрянським, бо постстроф — це неабияка звівала нашого правопису. (дг).

Я. О. Олійник.

Вода залишилася!..

(Парис із збірки оповідань: „Війна в Карпузькій Березі“).

Світла в келії не було.

В сутінках сумерку вийшов на середину келії високий, плечистий юнак. Він був старостою „21“-шої келії: До нього підійшов другий інтернований, господар келії. На поклик старости інтерновані стали двома лавами, а два з них узяли від й пішли по воді.

Тим часом староста закликав, щоб зберігати порядок при питті води. Ігор думав, що йому йде тільки про саму чергу пиття. Він не сподівався, не знав іще, що й вода в Карпузькій Березі — велика цінність... Швидко переконався, що це так.

Вислані друзі повернулися з одним відром води, друге було порожнє. Староста стурбовано спітався їх, чому води так мало. Відповіли: — Більше не хотіли дати.

Всі інтерновані жадібно дивилися на те відро води, що мало вгласити спрагу дев'ятдесять осіб.

— Як тут ділити?! — хвилювався господар келії.

— Доведеться хіба ложкою поїти.. — шепотіли спраглі вуста.

Господар уявив відро з водою та невеличке горнятко. Підійшов до старости.

— Пий!..

— Останній питиму сьогодні!..

Тоді господар пішов із відром до лав та почав розділяти воду за чергою. Кожний одержував води достоту стільки, щоб змочити вуста й одубілій язик.

Дожидаючися своєї черги, Ігор думав:

— Ми наче на пустині, до того ж в обложенні ворогом кріпості, відірвані ворогом від джерел. Клятій ворог оточив нас звідусль, намагається пекельною спрагою зламати нашу бороздатність, відібрати снагу боротьби в час останнього вирішного бою. Даремні твої зусилля, клятій кате! Надходить твій неминучий кінець!..

Думки Ігоря не розминалися з дійністю:

І справді, тут у Карпузькій Березі — Йде війна. Люта, жорстока. Там, у фронтових боях убивають тіло. Тут намагаються вбити духа, знищити ідею кращого майбутнього, що зоріла багатьом інтернованим, оживляла їхнє серце. Там у фронтових боях стоять збройні проти збройних. Тут озброєні до зубів сіті — проти беззбройних, кволих голодних.

Проте ми не безборонні! — думає Ігор.

Наша зброя — незломна воля все, віддергати, все перебути, щоб наблизитись до нового світу, що неминуче надійде. Україна мусить звільнитися з національного гніту та соціального поневолення. Наша ідея переможе все!..

Даремні твої зусилля й скажені наступи, клятій кате! Я віддержу й другим допоможу!.. — думає Ігор і рішуче відхиляє руку господаря,

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Всіх передплатників „Українського Слова“ проситься подати свою адресу до Редакції — Станиславів пл. Горст-Весель 2.

Адміністрація газети „Українське Слово“ пошукує за винагородою кольпортерів на повіті і села. Адреса: Станиславів, пл. Горст-Весель 2.

що саме подавав йому кухоль із водою. Так зробило за ним більше друзів.

— Вода залишилася!.. — зголосує господар.

Нашвидку, шептом, вирішують її долю. Рішили одноголосно: роздати решту води тим, що найбільше потерпіли в часі „привітання“). Й мають вже гарячкову спрагу.

Сьогоднішній бій — виграли ми, — думав Ігор. — Вода залишилася, хоч було її наполовину менше, як учора, а людей багато більше. Вода залишилася!..

*) Біг візів між двома лавами позиція-ків від воріт аж у середину табору під грохотом побоїв.

ЛІГЕНДА БАЗАРУ (Святочний вечір у Станиславові)

Заходом Українського Окружного Комітету в Станиславові відбулася діяльність під назвою „Український Сокол“ при будівлі „Українського Сокола“ в світлиці „Українського Сокола“ при буд. Губернаторській 18. Святочний Вечір євреїв 20-ої річниці Великого Чину —

Святочний вечір попредила панаходи відправлена в кафедральному храмі в пам'ять жертв большевицького виретва. Чи-лічно явилось на панаходу наше громадянство.

На знак жалібних церковних пісень у декількох з присутніх відкликало ще свіжі спомини з жахливого минулого, пригадали близькі або рідні, що впали жертвами большевицького терору та яких не доведеться вже більше бачати. А коли серед грибоків тині понеслась мелодія „У дні пари“.., тоді не одна дружина, батько, мати, сестра крълько-кома втирали сльози, що все народня ріна ще не відійшла і так скоро не ваготься, поки існує Москва, яка вона не була, біла чи червона.

Після панаходи відбулася в світлиці „Українського Сокола“ святочний вечір у честь 20-ої річниці Великого Чину —

На вадній стіні сцени на оксамітному тлі повагом висадили українські прапори. Посередині знаходився герб України, у споді на тлі хрестівих шапель — стрілецька шапка, а по обидвох сторонах сцени прапори український та земецький.

У програму святочного вечора ввійшли хорові точки хору „Лумка“ під батutoю проф. Симовича, мистецька індивідуація під заголовком „Пісня про смъртюковака Омельченка“, відчитана п. Качуном і коротка вітебська промова, виголошена від м-ром Петрушевим, у якій прелегент пі

Зміна назв вулиць у Станиславові

Міська Управа в Станиславові зареєструвала зміни з днем 20 листопада ц. р. дотеперішні назви вулиць на нові. Задіяння вийшло негайно в силу: наявно смілити відповідно таблички з написами на домах, а в переписці слід безузвісно вживати вже нових назв усіх вулиць і майданів. Унизу подаємо список ново-перейменованих станиславівських вулиць, із тією заявкою, що спершу буде давна усваженна назва вулиці, а в дужках теперішня обовязкова і так: Альбрехта (Руда), Барська (Драгоманова), Баторія (Торфова), Бема (Панаса Мирного), Берка (князя Мономаха), Більчевського (Промислова), Божини (Тенна), Варенчинка (Михаїла Коцюбинського), Висоцького (полковника Дм. Вітовського), Вільсона (Кривитова), Вісьневського (Фед'ковича), Войцеховського (Богдана Лепшого), Гуверна (Деревина), Гілера (Кудаша), Гловацивського (Лемківська), Дашицького (Кримська), Дверницького (Одеська), Дніська Бічна (Крайна), Орліч-Дрешера (Малинова), Жівірка (Жовтва), парк Жівірка (парк Пластовий), Желіговського (генерала Тарнавського), Жовтівського (Олекси Новаківського), Задвінинська (Токарська), Зажеве (митрополита Петра Могили), Залізнична Бічна (Слюсарська, не Шлюсарська), Замойського (Грушкова), Зубілевича (Чорна), Зосині Волі (Шевченка), Йосифа (Біла), король Івана III (Кобилянської), Ідаїковського (Кринична), Казимирівська (гетьмана Богдана Хмельницького), Св. Івана Канто (Латинська), Колінського (Фортечна), Кордецького (Ченців, а не Мовахів), Костюшка (Іван Труш), Легіонів (князя Осмомисла), Лелевеля (полковника Богуна), Лімановського (Гарна), 29-го Листопада (Вузькова), Лібермана (Зорина), Локетка (Мала), Лукасінського (князя Святослава), Майзелеса (літописця Нестора), Матейка (І. Мальчевського), Молотківська (Холмська), Мосціцького (Липинського), Мрочковського (Тобілевича), Німгіна (Паркова), площа Надеревського (площа митрополита Шептицького), Поля (Василі Степаніка), Пояльтовського (Гупцульська), Прондзинського (Бойківська), Пулєвського (Буковинська), Пластів (Павича), Пасітів Бічна (Рожева або Тропіцька), Равха (Запорізька), Радзімінська (Відкрита), Раїха (Спільна), Рацлавицька (гетьмана Дорошенка), Рацлавицька Бічна (Мрочна), Ребтана (Гонтова), Рогальниця (Гусича), Рогуського (Староміська), Романовського (полковника Коновалця), парк Сенкевича (парк Івана Франка), Сікорського (Чикуленка), Скорупки (Фірманська або Візницька), Смрільки (отамана Петлюри), Сонінського (гетьмана Сагайдачного), королеви Софії (Сусідя), Ствартні (Рильського), Сушинського (Щасливі), парк Смілого (парк Волі, або Визволення, не Свободи), Травгута (князя Острозького), Франка (Каспровича), Фреди (Михайла Грушевського), Фургалського (Низька), Хлоніцького (Волинська), Хоткевича (Кубанська), Хмільовської (Будуччини), Чарнецького (Чувринка), Шахадського (Бібліотечна), Шевченка (Українська), Шептицького (Альбастрова), Шидловського (гетьмана Мазепи), Шуйського (А-ра Яновича), Ягайдонська (Чорноморська), королеви Ядвиги (Добра). Крім цього: Голуховською в алеї Мосціцького (Германа Герніга), Лицою в Креховецьких Уланів (Ліхова), Новий Світ і Новоєвітська (Новий Світ), давніші перейменування: Грушевська в Третього Мая (Губернатурска), Петра Сварги (Егерландська), Сапіжинська (Адольфа Гітлера).

ЖРОНІКА

25
листопада
1941

СЬОГОДНІ — вівторок
↑ Йосафата св. муч.
ЗАВТРА — середа
↑ Івана Золотоустого
ПІСЛЯЗАВТРА — четвер
↑ Флорана ап. Пуш.

Харчування міста

Всі споживчі артикули видаються даліше на картки згідно з нормами, що у затвердив Уряд. Окремо привезені картки для дітей і дорослих.

На товщи (масло, олія) покищо установлені норми немає, але видається ці продукти правильно на підставі наданих приділів.

Харчові додатки для хворих

Хворі дістають додатково окрім харчових приділів. Ці харчові додатки одержують хворі тільки на посівки, видані Міським Фізикатом.

До цього часу 400 хворих осіб одержали харчові додатки.

Ощадно з картоплею

З огляду на морози та комунікаційні труднощі зберігання покищо дальший довів картоплі.

Пригадується міському населенню, що приділку картоплю треба дбайливо перевозувати, заживаючи до кухні на самперед картоплю, яка починає псуватися. Восени, коли є до роботи порядності інша городовина — щадіть картоплю на зиму й на весну.

Картки на нафту

Завдяки заходам Харчового Уряду одержано прирідна нафта. Цей прирідний невеликий і тому привезено його покищо для тих громадян, що не мають електричної інсталяції.

Картки на нафту видається в Харчовому Уряді при Управі міста на II-му поверхі, кімната ч. 53. На одну родину припадає 2 літри нафти.

Харчові труднощі

У заявку в утворенням жідівської дільниці та переселенням арійців повстають труднощі в правильному збереженні достаточної кількості харчів у відповідних дільницях міста. Вина в цьому саме сожалівачі, що своєчасно не викупують обов'язків зголосення. Тому кожний арієць-переселенець повинен негайно зголосити себе в своїх членів родин в Харчовому Уряді та подати нове мешкання, при чому взяти треба з собою всі до тієї пори одержані картки на це, щоб дістати нове приналеження до найближчої та найвигіднішої крамниці.

Для вигідної обслуги міського населення будуть відкриті ще нові крамниці, щоб запобігти створенню всяких чорг.

Про культурну поведінку споживачів

Бувають випадки, що деякі споживачі творять штучні черги, для чого немає основ, бо запас «її кожен свою пайку дістане».

Окремі одиниці знову поводяться провокаційно супроти службовців і послуги крамниць, забуваючи, що ці службовці роблять дуже важку та відповідальну суспіальну роботу.

Оскільки має бути повторитися випадок заподіяння образу, винуваті будуть притягнені до відповідальності за нарушення публічного спокію.

Якщо трапиться випадок заподіяння матеріальної школи, наприклад вибиття швіб, анищення дверей, або крамницького устаткування, тоді призначається в черві публіка відповідальні засідіарно.

Всікі знову ж особисті скарги повинні споживачі вносити до привезеної на це окремої книги в крамниці, або звернутися пряму до Харчового Уряду

Легкодушність споживачів

Багато споживачів не вміє оходитися в картками, часто губить їх та домається видачі нових харчових карток. Звертається увагу, що загублені картки рівністю втраті права користуватися харчовими приділами та що дуплікатів не видається.

Поклик до населення

Зилайдів денебудь загублені харчові картки треба негайно звертати до Харчового Уряду.

Натомість остерігається особи, які користувалися би подвійними картками, що будуть потагнені до найстрогішої карти відповідальності.

Лікар українець

Д-р Анатоль Юревич

перенісся з села Невиськ до ТОВМАЧА, де ординує при вул. 3-Мая (біля заліз. станції) кожного дня, крім неділь і укр. свят.

245 (3-3)

ПОВІДОМЛЕННЯ

Д-р Сенютович Василь

лікар внутрішніх та хірургічних недуг ординує при вул. Д-ра Франка 34 (бувш. Коперника 1) в год. від 4—7.

(2-2)

УВАГА!

Добра книжка в кожній бібліотеці і кожній хаті!

Найкращі і найдешевші книжки можна набути в

КНИГАРНЯХ

ВИДАВНИЦТВА

«НОВЕ ЖИТЯ»

при вул. Губернаторській ч. 23 (б. 3-Мая) і Ринок 22.

НА СКЛАДІ старі й нові видання. Великий вибір белетристики, наукової, художньої, драматичної і дитячої літератури, пот., німецьких самовчителів та шкільних підручників.

ПРОДАЄТЬСЯ також різного роду папір та шкільні письмові приладди, тризуби, образи й інше.

КУПУЙТЕ ТІЛЬКИ В КНИГАРНЯХ «НОВЕ ЖИТЯ»!

(2-2)

Оголошення

ЦЕНТРАЛЯ УТІЛЬСИРОВИНИ

з СТАНІСЛАВОВІ, вул. Словашкого 42.

приймає всякого рода

ГАНЧІРЯ, ЗАЛІЗОЛОМ,

КОЛЬОРОВИЙ МЕТАЛЬ,

МАКУЛЯТУРУ і т. п.

Проситься всі кооперативи та бувших заготовувачів, які мають заготовлену утільсировину, доставляти

(1-2) на подану адресу.

ПЕРШОРЯДНА РОБІТНЯ ФУТЕР

Бибик Михайло

ВУЛ. АДОЛЬФА ГІТЛЄРА ч. 10.

ВИКОНУЄ ВСЯКІ

ФУТРОВІ РОБОТИ.

(5)

ПОВІДОМЛЕННЯ

На місці бувшої фабрики повозів Сівінського, утворено при вулиці Хмельницького 85а.

Колодійну майстерню

під керівництвом

Томи Мазурака,

де виробляється:

повози, брічки, різного рода сани, господарські вози та виконується всяка токарська робота.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Станиславівська нотаріальна канцлерія перенесена на вулицю д-ра Лаша (раніше Собіського) ч. 11.

ОГОЛОШЕННЯ

Хворі в лічницях і всі ті, що переводяться до лічниць, обов'язані віддати Управі лічниці свої харчові картки на час їх перебування в лічниці.

Управа міста Станиславова.

ПЕРШОРЯДНА СТОЛЯРСЬКА РОБІТНЯ ВОЛОДИМИР ПАНАШІЙ

ПРИ ВУЛ.

БЕЛЬВЕДЕРСЬКІЙ ч. 6.

Пошукус фахових столлярських челядників

челядників

та учнів.

УВАГА!

Довголітній фахівець

з ділами фарб

і домашньо-господарських приборів —

Володимир Борисюк

відкрива у Станиславові, в Ринку ч. 30.

МАГАЗИН

із:

Розшукую брата Заверуху Василя, амбіланованого 28-го червня 1941 р. та забраного до совєтської в'язниці.
Відомості прошу подавати на адресу:
Синяки Григорій, Станиславів, Рівні 22,
257 (1-1)

Розшукую Івана Гальовича, підлітка урядника зі Станиславова, вивезеного в село Суемці під час Житомирської операції 1941 р. Там перебував до 22-го червня ц. р., опісля пропав без вістки. **2. Багена Даниловича,** шоfera зі Станиславова, вивезеного до Мончегорсько-Мурманської області в березні 1940 р., де перебував до 12 червня 1941 р. а від цієї пори пропав без вістки.

Хто мав би про них якісь відомості, прошу засново подавати на адресу: Станиславів, вул. Федьковича ч. 5, Станислава Кедера. 301 (1-1)

Розшукую Мікуцького Олександра зі 20, арештованого в Станиславові НКВД-истами в жовтні 1939 р. та проявленого без вістки.

Ласкаві відомості: Варшава, вул. Новогродзька 46, Мікуцький Ришард. 277 (2-7)

Загублені документи дnia 19 жовтня ц. р. при вул. Адольфа Гітлера (Санінська) в саме: довідка в під. мові з Кранова, шофера книжечка і свідоцтво праці на прізвище **Рогатин** Іван, ур. 10, VII, 1914, з м. Коломия — прошу звернути за винагородою 50 зл. на адресу: Станиславів, вул. Колонтая 22, II. п. (2-2)

Загублений портфель з документами дnia 20 жовтня ц. р. в Станиславові — вечіром, прайдоподібно в кіні „Іматорія“, або в ресторані „Кіль“, а саме: паспорт, підсічка та інші службові документи разом з грошима (около 180 зл.) та прізвище **Фримель** Ернест — прошу засново звернути за винагородою 180 зл. на адресу редакції газети „Укр. Слово“, або німецької Шуцполіції № тел. 19-56. 290 (1-1)

Загублені документи дnia 20. IX. 1941 в Станиславові на прізвище **САВЧАК** Богдан, а саме: свідоцтво про уніччення масарської школи, свідоцтво прочесової школи й свідоцтво на право торгівлі — прошу засново звернути за винагородою 30 зл. на адресу: Савчак Богдан, вул. Гетього (Карпівської) 14. 272 (1-1)

Розшукую Золотницького Олександра арештованого НКВД в Коломиї в березні 1941 р. та проявленого без вістки.

Ласкаві відомості: Станиславів, Губернаторська 7, Золотницький Ярослав. (2-10)

Розшукую Омецінського Ростислава й Омецінського Богдана з Тернополя.

Ростислав арештований 22. VI. 1941 р., остання вістка спід Волочиська, Богдан амбіланований 24. VI. 1941 р. та вивезений у напрямі Києва.

Ласкаві відомості: Надійна, вул. Мазепи 26, Омецінський Омелян. 290 (2-2)

Розшукую ДРОГОМИРЕЦЬКОГО ОЛЕКСАНДРА, сина Іларіона зі Станиславова, амбіланованого 15 квітня 1941 року до Камінки Струмилової, що проявив без вістки.

Відомості прошу засново подавати на адресу: Станиславів, вул. Жовта 19, Дрогомирецький Іларіон. (4-7)

Розшукую брата БАНАХА МИРОСЛАВА, арештованого НКВД-истами в Жабі 28. VI. 1941 р., привезено до Станиславова 27. VI. 1941 р. та проявив без вістки.

Відомості прошу подавати на адресу: Тарас Банах, командант Поліції в Станиславові, вул. Губернаторська ч. 11. (3-4)

Розшукую мужа ігр. ДИКОГО ЕВГЕНИЯ, амбіланованого 28 червня 1941 р., вивезеного в напрямі Києва. Кажуть, що находитися хвилемо в Густині, опісля не має про цього будь-яких відомостей.

Ласкаві відомості: Станиславів, вул. Германа Геринга 6 а, Дика Ольга. (2-3)

Розшукую брата ВАЛІХНОВСЬКОГО ТАРАСА, амбіланованого червоними дні 14. IV. 1941 р. Перебував на роботах у селі Невицької коло Камінки Струмилової. Є відомості, що під час вибуху майни переходив біля Шепетівки.

Ласкаві відомості: с. Чорвіліці, волот Томач, початка Тисмениця, о. Валіхновський Дмитро. (2-2)

Розшукую Шланака Петра, зі 34, в с. Надорожна, амбіланованого в Томачі, в січні 1941 р., що перебував у станицівській тюрмі, опісля пропав без вістки.

Ласкаві відомості: с. Надорожна, волот Томач, Шланак Юстин. (1-8)

З гостини Пана Генерального Губернатора Др. Франка в Станиславові

Перед трибуною на площі Адольфа Гітлера.

Фото ЕКА.

Промова П. Генерального Губернатора Мін. Д-ра Г. Франка.

Фото ЕКА.

Ген. Губернатор Др. Франк, Губернатор Др. Альбрехт і Окружний Староста Ар. Альбрехт у розмові з українським населенням.

Фото ЕКА.

Хто знає про Миколу Петровського, с. Івана, директора школи в Снятині, ур. 1891 р., опісля забраного НКВД 22 VI. 1941 р., та про Милоду Гуцулика, с. Михайлів, ур. 1921 р., арештованого в Снятині осінню 1940 р., зволяти засново подавати вістку на адресу редакції „Українське Слово“ під „Снятинський“.

(1-2)

Відповідальній редактор:
Дмитро Греголинський.

Друк і Видавництво:
Українське Видавництво часописів і журналів для Дистрикту Галичина

Львів.

Редакція й Адміністрація:
Станиславів, вул. Горст Весель ч. 2, телефон ч. 16-53 і 17-38.